

SIMONE SOPHIE STEWART

VYRYTÉ V SRDCI A PAMÄTI

NÁVOD, AKO BRAŤ HENDIKEP S HUMOROM

Ilustroval

STANISLAV REMESELNÍK - STENLLY

SIMONE SOPHIE STEWART

VYRYTÉ V SRDCI A PAMÄTI

NÁVOD, AKO BRAŤ HENDIKEP S HUMOROM

Copyright © Simone Sophie Stewart 2019
Ilustrácie © Remeselník Stanislav – Stenlly
Obálka © Remeselník Stanislav – Stenlly
Fotografia © Igor Frimmel

ISBN: 978-80-570-0426-4

Táto kniha je venovaná pamiatke na moju maminku Zdenku Manu. Mami, ďakujem, keďže nerozprávam, za to, že si to so mnou nevzdala, aj keď Ti psychológovia povedali, že nikdy nenapíšem súvislú vetu. Ďakujem Bohu, že mi dal silu bojovať so svojím hendikepom a dokázať v živote veľa. Mami, pozdravujem Ťa do neba.

SIMONE SOPHIE STEWART

Ako vznikla táto kniha

Pamätám si, že sme čakali, kým opravia výťah v Kováčovej na kúpalisku. Trvalo to veľmi dlho. Všetci sme si krátili čas zhováraním sa v skupinkách. Tuším ma mal na starosti Maťo Š. s Pavlou. Prídala sa k nám vedúca turnusu Denisa. Ani neviem ako, začali sme sa baviť o mojej literárnej tvorbe.

Denisa povedala: „Niektoré Simčine poviedky sú ozaj vtipné. Neďávno som čítala takú.“

Maťo odvetil: „Máš pravdu. A keby tak začala písať o PONS-e, kde sme zažili veľmi veľa veselých, no aj ťažko pochopiteľných zážitkov, ktoré napísal sám život. Smialo by sa celé Slovensko.“

„Vidíš, to by bolo úžasné! To by mohla, bol by to trháč!“ pohotovo odpovedala, zatiaľ čo ja som sa smiala na tom, že sa zrazu zhovárajú o mne, akoby som tam vôbec nebola. Ja som im na tabuľke s abecedou stihla napísať: *Moji zlatí, mám o čom rozmýšľať.*

A práve vtedy nám oznámili, že schodiskový výťah opravili, a tak sme strávili celý deň šantením vo vode. Ostatní hneď padli do postele, keď prišli domov, ale ja som si zapla americký seriál zvaný *The Vampire Diaries* a tuho zvažovala, či sa pustím do písania tejto knihy. Vedela som, že to nebude med lízať.

Rozhodujúci moment nastal vtedy, keď Damon Salvatore rozmýšľal, či sa má zahryznúť dievčine do hrdla, alebo nie. Zrazu jej zafal tesáky do krku, a vtedy prišlo aj moje rozhodnutie: *Áno, napíšem tú knižku! Damon sa spustil z reťaze, aj ja sa môžem!*

Zostávalo mi iba vytypovať si ľudí, ktorí mi pomôžu pospomínať si na niektoré príbehy. A to menovite: Tomáš A., Veronika M., Zuzana T., Jana T., Andrej K., Tomáš K., Martin Č., Martin Š., Bohdana H., Andrea S., Monika B., Tomáš B. a Mária L.

Niektorých som tajne zavolala a vysvetlila im, o čo mi ide. Tí, ktorí neboli pri mne fyzicky prítomní, s tými som komunikovala cez Facebook. Cieľ bol jasný: napísať o nás knihu, ktorá by ukázala, že aj hendikep sa dá brať s humorom.

PONS znamená po latinsky *most* - môžete to chápať ako prekonanie bariéry medzi zdravými a postihnutými ľuďmi. To je náš tábor, v ktorom sa o nás starajú naši kamaráti – dobrovoľníci. Duše s dobrým srdcom, ktoré to robia za minimálny honorár.

My, hendikepovaní, máme rôzne postihnutia. To moje je DMO – spastická kvadruparéza a bezrečovosť. Jeden náš kamarát

nevidí, mnoho ďalších má podobné postihnutie ako ja a viac kamarátov a kamarátiek má k svojmu telesnému postihnutiu aj mentálnu poruchu. Nebudem tu presne a menovite písať, kto má aké postihnutie, pretože ide o citlivé údaje. Mojm cieľom je v tejto knižke poukázať na pevné priateľstvá medzi zdravými a zdravotne znevýhodnenými ľuďmi. Aj keď možno tie priateľstvá postupom času oslbnú, alebo úplne vymiznú, zostane po nich aspoň táto knižka.

V mnohých prípadoch zažívame absurdné situácie a nezvyčajne ich riešime. Možno si niektorí z vás pomyslia, že nie sme normálni, my však máme takúto teóriu: VŠETKO ZVLÁDNEME AJ S BODLIAKOM V ZADKU. A smežeme sa na situáciách, pri ktorých by iní nadávali. Toto je náš tábor PONS – záchvaty smiechu a svalovica v lícach!

Zážitky na cestách a iné pohromy

Prvá spomienka, čo mi napadá je asi aj prvé stretnutie so Simčou. Simča, pamätáš si, ako sme ti nevedeli dať piť? Ja si to dobre pamätám, ako sme sa trápili. Neúspešne – ty si bola stále smädná. Báli sme sa, že nám uschneš. Ďalej si spomínam aj, ako som ti hlavu bachol o autobusové dvere.

Hehe, prepáč. Spomínam si, že keď si mi prvýkrát napísala na Facebook, netušil som, že si to ty.

S Maťom mám tiež veľa spomienok. Vždy sa tak veľmi bál, až sa pocikal od strachu. Všetko som riešil s humorom. Hneď v môj prvý deň v tábore sa mi na Zvolenskom zámku pocikal, ale to už bolo asi deväť rokov dozadu.

Katka väčšinou každému odpovedá *áno*. Asi pred dvomi rokmi som sa jej spýtal: „Katka, dobre sa máš?“ Ona, že áno ...

„Katka, rada si v tábore?“ Ona zase áno...

„A rada si, že ma vidíš?“ Ona znovu povedala, že áno ...

„A môžem si prisadnúť?“ A ona, že nieee ...

Hehe, dostala ma...

Alebo ako sa Fifo zvykol vyzliekať. Či Lubko, ako je sčítaný a veľa toho vie. Peťa zase je starostlivá a sebestačná. O tebe, Simča, ani nehovorím... múdra a charizmatická. Mám s vami veľa dobrých spomienok.

-Tomáš A.-

Išli sme domov z Čiernohronskej železničky. Sedeli sme už v autobuse a Simča chcela piť. Tak som rýchlo vybalila uteráčik a pohárik, aby sme to stihli, kým sa autobus pohne. Keď dopila, dala som pohárik naspäť do vrecúška, no na uteráčik mi sáčok chýbal. Niekoľko minút som ho hľadala a Janči, ktorý bol vedľa nás, ho našiel pri svojich nohách.

Podal mi ho so slovami: „Nie je to vaše?“

Ja som pohotovo odvetila: „Áno, uteráčik je náš.“

Janči sa usmial: „Uteráčik?“

-Monika-

Nastupovali sme do vláčika na spiatočnú cestu z Vydrowskej doliny. Už boli všetky deti aj asistenti v našom vozni, označenom malou milou chybičkou „OZ POLS“. Ja som stála ešte von. Do odchodu vláčika zostávalo desať minút. Chcela som spraviť nejaké zábery na pamiatku.

Zvolala som: „Všetci PONS-áci do okien! Fotím...“

Čakám, čakám a po chvíli sa vytrčili do okna asistenti Miško s Mončou, spravili pózu a zakričali: „Tu sme! Foť!“

„Povedala som všetci PONS-áci!“

„Foť! My sme ako všetci PONS-áci!“ smiali sa a mávali mi do fotoaparátu.

Tak som cvakla... Milujem mojich asistentov, všetkých do jedného. Sú to najlepší asistenti na svete.

-Majka-

V Lubkinom turnuse, pred tromi rokmi, sme sa vybrali opekať na bystrickú kalváriu. Pekne sme sedeli v autobuse a tešili sa, keď autobus zrazu zastal pod kalváriou a šofér nám oznámil, že nemôže vyjsť hore,

lebo sa tam neotočí s autobusom. Všetci sme ostali prekvapení, neveriaccky sme vystúpili a pri pohľade na to, čo nás čaká, sme zabudli zatvoriť ústa. Bolo veľmi teplo, ale nevzdávali sme sa myšlienky spoločne zdoľať kalváriu. Tešila nás predstava super opekačky, takže sme to s vypätím síl nejako, ako vždy, zvládli.

Hore nás čakalo prekvapenie. Namiesto opekačky sme uvideli prenosný gril, nachystané špízy a zemiaky - veľmi nás to potešilo. Pusťili sme sa teda do čistenia zemiakov.

Čo sa však nestalo – nevedeli sme rozkúriť v grile, chlapci to skúšali, a keď sa im to nakoniec podarilo, dali sme tam zemiaky, ktoré sa ani za svet nechceli upiecť.

Nakoniec sme to už vzdali a chlapci, ktorí boli strašne hladní, zjedli tie zemiaky aj surové. Všetci sme sa na tejto situácii zasmiali, veď mohlo byť aj horšie.

-Veronika-

Navštívili sme kontaktnú ZOO v Mikuláši. Spoločnosť mi robil Benči, chodili sme od jednej kletky k druhej. Nezabudol ma zaviezt'